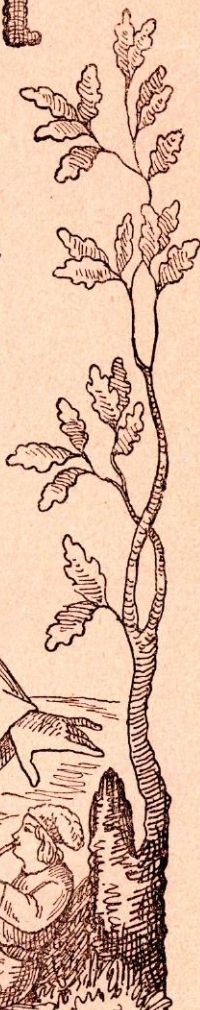

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Tândală.

Un individ, care vrea se treacă de altceva, decât de ceea ce e;

un individ, care și ia pălăria înaintea prostiei, ca se și afle profitul;

un individ, care pentru pâne și ofară ori-cui servițiile sale;

un individ, care și uită, că Dumnezeu l'a înzestrat c'o voe liberă, acela'i o tândală!

Un individ, care la ori-ce răspunde cu da, apără ori ce, chiar și cea mai mare prostie, și crede, că patriotismul constă în a și ținea gura, acela'i o tândală, pentru-că nu folosește graiul, ce Dumnezeu i l'a dat, ca se și deschidă gura pentru drepturile sale!

Un individ de proveniență română, care trecând pre-lângă o opincă, își astupă nasul, ear', trecând pre-lângă un parapleu roșu, strigă „élyen“, ala'i o tândală, dar' trece, până la a dóua venire a piciorului în grindă, de bun patriot!

Calicul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, sai și te du
La popa din Sântimbru
La Clemente von Papiu
Cunoscător de rachiu.

Pe el jăcă-l hop, hop, hop
Că vrea a fi protopop,
Chiar de aceea la Ighiu
A votat pentru rachiu.

Marcule, lasă-n pustii
Pe cei ce-o fost la Ighii:
Dă-i tu dracului pomană
Se-și facă din ei tocană!

Lasă-i ȃic, că ȃeu îs mulți,
Parte proști parte bolunđi,
Și de teor încungiura
A fi vai de pielea ta!

Ce gândești: fără de greș A fost și Moise Meteș Notareșul din Cricău Care ȕeu nu-i nățărău!	Fiind ei așa de mulți Eară tu fiind desculț Lasă-i pe ei în pustii Se bată lela-'n Ighii.
Fost-au și Miklos Nesztor Eară un zdravên fecior Și notar la Bucerdea Unde produce vița.	Marcule, hop, nu te da Meri o lécă-'n Sâmbăta Colo lângă Făgăraș Și jócă num'-un csárdás.
Din Nocrilești înc'-au fost Popa Paul, popă prost Popa greco-catolic Numai bun pentru Calic.	Marcule fudul cocon Ia pe Mardan Spiridon În brâncă și mi-'l îmbie Ca și el pe Anisie!
Din Buciumani cât au fost Nu-ți pot spune de rost Dar' notareșul Bariț Va spune că eu nu minț.	Hop, că popa Spiridon Împlut-au lumea de svon Cu purtarea lui pópescă Care-i plus quam țigănescă.
Că și el, ca brav Roman, Strănepot a lui Traian, Nepot lui Bariț cel mare Încă fu la votisare.	În dragostea bestială El n'-are nici o sfială Ba tocmai și-'n cimiteri Aflatul 'au cu muieri.
Fost-au dascăli ca Lupu Și Corpade stupidu Și Meteș din Cărpiniș Și Baltă din trestiiș!	Un țigan, cevași cuminte, Nevasta nu și-o trimite Pân' la popa Spiridon, Că ala-i face-un cocon.
Mai fost-au, fost mulți ca câinii, Fost-au și domnul Albini Notariul Feneșului Și Pop János al Șardului.	Altcum el fu ajutat Cu 50 zloți dela stat Căci cucernica-i purtare La patrioți place tare.

Ia-l Marcule, ia-l cu tine,
 Și mi-l du, cum se cuvine
 Îmbrâncindu-l și tîrându-l
 Pân' i s'a modera gândul.

Știu că nu se mai corege
 Dar' fă-i tu Mărcuț o lege,
 Prinde-l cu brânca de bot
 Și fă zup cu el în Olt!

Marcule, mai ai un chiz
 Pe preotul din Saschiz
 Popa George Soneriu
 Blânduțul — gescheftariul.

El ce face, ce nu face
 Celor mai mari bine place
 Cât în anul cea trecut
 Bun bănișori și-a făcut.

Exelenția Miron
 Dat-au acestui cocon
 Zloți optzeci, că-i bun creștin,
 Statul? O sută deplin.

Și ce credeți, pentru ce?
 Căci părintele George
 Pe o fetiță și-o îmbracă
 Ca ungușilor se placă.

Deci: iubiții mei preoți,
 De vreți se căpetați zloți
 Puneți pinteni la călcăie
 Și pene în pălărie.

Îmbrăcați fetițele
 Cum și preotesele
 În costum a la Erzsi
 Și atunci bine va fi;

Atunci și Miron Romanul
 Și nenea Tisza pestanul
 Vor vota sute de zloți
 Și veți fi aleși preoți!

Hop și țup puiuț de urs
 În Porumbacul de sus
 Că și acolo vei afla
 Un popă de pânză ta.

El e mic cât un finanț
 Și se chiamă George Neamț
 Popă greco orientală
 Și mai prost decât un cal.

El e mitutel de stat
 Și e negru și buzat
 Cu o barbă lungă, desă,
 Des smulsă de preutesă.

La slujbă nîcîcînd nu merge
 Până treizeci le șterge
 În crișma erarială
 Se nu fie vre-o greșelă.

Cînd poporul spovedește
 Dela el ovės cerșește,
 Ear biblia o vindu
 La feciorul lu Lupu.

Dar știi cum? pune-l în ciur	Creși că nu știe lumea
Și aprinde-i paie sub cap	Cât ai luat dumniata
Și-l învêrte frumușel	Dela bietul Spiridon
Pân' s'a face cocoșel.	Din Budurésa — plocon?
Astfel metamorfosat	Au dóră ai gărgăuni
Du-l érá la ei în sat	De creși că cei 8 grășuni
Și-l sloboși cu porcii-'n ciurdă	A popei dela Socani
Se nu facă-'n lume trudă.	Nu-i ști nime? dar' de bani?
Mărcuț, cap cu greuruși	Teologul Popovici
Hop, mergi de loc la Beiuși	Creși că n'a venit aici
La protopopul Moga	Și s'a plâns că cu putere
Că frumos te-a înzestra.	Vrei se-i dai muta — muiere?
Hop, că are destui bani	Toți știm bine cine ești,
Ce-i trage dela sermani	Ba știm chiar și ce gândești
Și ți-a da un pumn și ție	Deci-ți spun — descéptăte
De îi face veselie.	În purtări îndréptă-te.
Prinde-l Mărcuț mai aprópe	Corege-te, fétul meu,
Și-i či: frate protopópe	Nu mai fi așa tragău
Creși că-i bine, fétul meu	Că de nu, te 'nvêrt sub ciur
Se fi tu așa tragău?	Până-i face zup în bot!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Între inginerii de poduri din România există — așa se dice — de mult timp, o diferență de păreri principială asupra întrebării: Care poduri sunt mai bune?

Unii susțin, că podurile construite din lemn, alții, că cele construite din fer, sunt cele mai bune. Unii ca și ceialalți ingineri își razimă părerea pe argumente atât de tari, încât e cu greu a decide, care din ei au adevărul în partea lor.

Eu nu's inginer, și mai puțin craiu de poduri din România, dar' totuși cred, că această ceartă principială despre bonitatea podurilor 'și-ar da în cap, dacă s'-ar face următoarea probă:

Se se construeze preste Dunăre, pe unde e mai lată, două poduri, unul din lemn, și altul din fer.

Fiind podurile amëndouë gata, se se încarce un tren, constătător din 60 vagóne, numai cu sócre.

Acest tren se încerce a trece preste amândouă podurile, și înghinerii din România pot fi siguri, că podul, preste care trenul trece Dunărea, e bun, ear' acela, care se rupe, e mai bun!

Și, venind acum în România, „Junimistii“ la putere, e mai mult ca sigur, că proectul meu de probă despre bonitatea podurilor, spre marea mea bucurie, se va și esecuta. Bucuria mea ar ajunge însă la culme, dacă și socrămea s'ar afla în trenul de probă, când acesta va trece preste cel mai bun pod!

Anacreontica.

Nici ómenii, nici ȃei

Nici preoȃii, nici smei,

Nici fulgerul ce tună,

Nici cei dela Tribună,

Cu babe vrăjitoare,

Cu-a mătrăgunei flóre,

Cu tot, ce-i pe sub sóre,

Și stă-n două pecióre,

Nu pot, nu pot, să scótă

Ba nici pot se socótă,

Iubirea ce o am

Spre tine scump — hirean!

Pituluș Flocos

anacreonticos calicos.

Stan Pătitul.

Vêrd, se numește o comună din valea Hârtibaciului, ear' Hârtibaciul e într'atâta cel mai vestit riu din Europa, încât, din acest riu, ómenii prind peștii cu ólá de mămăligă, și dacã întră și bróște'n ólá, pe acestea le uscă la sóre, pentru-ca se aibă iarna cu ce'și face foc.

Comuna Vêrd se mărginește cu hotarul comunei de odinióră „Androchel“ unde, după-ce s'au prăpădit toți

ómenii, și turnul bisericii s'a surpat, o scórfă a fêtat în clopot.

Purceii dela scófa, ce a fêtat în clopotul Ardichelului, ne mai fiind purcari în sat — așa se vede — s'au tras în comuna învecinată Vêrd, unde, pe atunci, era Moldovan, ginerile administratorului protopopesc Gligor Maior, preot gr.-or. Acest preot, vëdënd purceii fêtați în clopotul bisericei din Ardichel, deloc 'i-a cunoscut, că's fețe bisericești, și — lucru natural — nu 'i-a putut băga într'un coteș laic, ci, ca se fie mai aprópe de biserică, i-a băgat în scóla comunală.

Cu totul erau șapte purcei.

O gură spartă, sau folosindume d'un termin gubernial usitat în casina romanilor din Sibiiu, o pupăză, a denunțat protopopului fără dat din Agnita, Sabin Piso, că, în scóla populară gr.-or. din Vêrd, și șapte purcei ascultă, laolaltă cu pruncii din sat, la prelegerile pedagogice ale învățătorului. Protopopul S. Piso, la denunțierea aceasta, resfoiește tóte ordinațiunile consistoriului scolar gr.-or. din Sibiiu, dar' nu află neci o ordinațiune, prin care și purceilor din tractatul seu se impune oblegământul de a cerceta scóla.

De aceea, ca se se convingă, cum, și cu drept, cei șapte purcei pribegiți din Ardichel, cercetează scóla gr.-or. din Vêrd, încredințată înțelepteii sale controle pedagogice, protopopul S. Piso, luând pe preotul Agnitei Părău cu sine, a făcut scólei gr.-or. din Vêrd o visitațiune canonicodidactică, și, întrând în scólă, a aflat pe învățătorul tocma esplicând învățăceilor sei textul sfíntei scripturi, care tractează despre înecarea turmei de porci în mare, după-ce Christos a băgat pe dracul în ea.

În momentul întrării protopopului S. Piso în scólă, purceii, cugetând că-'i dracul din turma biblică, au început a

căuta în toate părțile după găuri, ca se iasă din scólă, dar' întrând îndată după protopopul și popa Moldovan în scólă, purceii s'au liniștit, și au început a întinde atât de revereanda protopopului Piso, cât și de ceea a preotului Părău, ca de țitele scrófei.

Ací s'a născut apoi între protopopul Piso și preotul Vêrdului, Moldovan, următórea vorbărie:

Protopopul: Ai cui sunt purceii aceștia?

Popa Moldovan: Nu's ai mei!

Protopopul: Nefind în Vêrd Uniți, purceii aceștia trebuie se fie gr.-or. și prin urmare trebuie se fie ai dumnitale!

Popa Moldovan: Nu's ai mei!

Protopopul: Atunci sunt ai preotesei dumnitale!

Popa Moldovan: Ba neci ai preotesei, dar' sunt ai unei scrófe d'ale mele!

Protopopul: Cu ce drept trimite scrófa dumnitale purceii la scólă, până-când ordinațiunile consistoriali nu obligă purceii d'a cerceta scóla?

Popa Moldovan: Ea va ști!

Protopopul: Mie nu'mi pasă, ce știe scrófa dumnitale, eu trimit purceii la consistor!

După vorbăria asta s'a luat un protocol oficios, prin care cei șapte purceii s'au trimis la consistorul din Sibiiu, de unde, după esperințele din trecut, sigur se vor întórce porci bătrâni cătră casă!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Condolez soște la marea perdere, ce ați suferit!

Pupăză: La ce perdere?

Colac: Ce soște, tu nu ști că Mendel a murit?

Pupăză: Dac'a murit, sigur îl vor fi și îngropat!

Colac: Sigur că-l vor fi și îngropat, pentru-că Ovreii put vii, necum morți, dar' tu trebuie totuși se concedi, că Mendel a fost un mare mecenat al bisericei vóstre!

Pupăză: Vițalos te-ai mai făcut tu soște, dar', paremi-se, mai mult bou, decât vițal! — Cu alte cuvinte, tu dai în șea, pentru-ca calul se priceapă, că biserica nóstră a măcinat mult timp la Mendel, și-n loc de făină s'-a pomenit cu tărițe. — Nu-ți sparge tu însă capul capitolului din

Blaj, că nu va găsi alt Ovreu, care știe măcina tărițe! În Blaj sunt mai mulți Ovrei, decât popi disciplinați în archidiecesa vóstră! Mai bine condolează tu gunoiul, cu care, la ușa metropoliei vóstre, se face atâta paradă protopopului suspendat Simion Popescu!

Colac: Nu te irita așa tare sóțe de condolința mea! — Ce pot eu, dacă meritele protopopului Simion Popescu sunt de așa, încât gunoiul le iubilează?! — Dar' óre în Blaj, nu iubilează gunoiul?

Pupăză: Acolo nu, ca tae popa limba!

Colac: Bine sóțe, dar' gunoiul ovreesc, adunat în Blaj, nu iubilează pe terenul economic la ușa metropoliei vóstre, încât chiar și studenții costumați, de bucurie, au ieșit din costumul făcut numai dăunăđi prin întreprinđetorii Ovrei, cu cotele afară?!

Pupăză: Una-i gunoiul din Blaj, și alta-i gunoiul demonstrativ dela ușa metropoliei vóstre din Sibiu: În Blaj neci-odată n'a iubilat gunoiul, pentru-că metropolitul nostru a făcut întrebuintare de dreptul seu disciplinar în biserică!

Colac: Nu, pentru-că gunoiul din Blaj, nu stă sub disciplina metropolitului, ci metropolitul sub disciplina gunoiului ovreesc: În Blaj regalele metropoliei stau sub tutoratul regalelor lui Mendel din Blaj-Sat, împreunate cu fabrica de spirt!

Pupăză: Cu atâta mai trist pentru metropolitul vostru, că, gunoiul de sub disciplina lui, face demonstrațiuni la pórta metropoliei!

Colac: Gunoiul tot gunoiu rămâne, apoi fie în Blaj fie în Sibiu! Pentru aceea nu te supéra tu, că a murit Mendel!

Pupăză: Teremtette noch einmal, dar' eu tot n'ăși suferi, ca un por. — pardon — un popă ca Bobeș, care 'și-a pus biserica zălog, ș'-un dascăl proto-amoresat ca Pulca, se-mi

strige, la pórta mea, lui Simion Popescu ,se trăiască', pentru-că eu, ca cap al biserecii, am făcut întrebuițare de dreptul meu disciplinar! — Dar' eu me duc sóțe, că-î timpul se-'mi fac vecernia!

Colac: Ducete-ai, unde s'a dus Mendel!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi și-'n post prindeți șoreci!

Sfinții părinți, statorind și întocmind sfintele posturi, sigur n'-au reflectat la acele fete, care și-'n post s'-ar mărita, dacă s'-ar găsi, cine se le ia. Eu una, spunând drept, nu înțeleg, pentru-ce nuntele se fie în post oprite. În post sigur s'-ar mărita numai fete de acelea, pe care, în dulce,

nime nu le ia, și fetele, care, în dulce, nu se pot mărita, acelea așa și așa-s de post. Și atunci pentru-ce se nenorocească acele fete, dacă norocul le vine chiar în post? — Cât!

Norocul, orb fiind, nu vede unde cade, și, dacă cade unei fete-n post, pentru-ce se nu 'și-l pótă ridica?

Nu se pótă — ȕic teologii — pentru-că în posturi nuntele sânt oprite, ear' teologii, sau doctorii în cele neștiute, trebuie se știe ce-i iertat, și ce nu. Cât!

Cu tóte estea ușor s'-ar putea face excepțiuni, pentru-că noi, slavă Domnului, trăim în secolul luminei, sau, cum ar ȕice Scandalografescu, în secolul lui Adrian Cășolȕan, în care păduchele, căutând după lumină, se urcă în fruntea unei națiuni lipsite de conducători politici, ca se-i salveze onórea. — Cât!

Și, dacă e dreaptă povestea, că metropolitul Miron, mai anii trecuți, a dat unui Tribunist binecuvântarea, ca se se pótă însura în pãresimi, pentru-că nevastă-sa, din motive binecuvântate, nu mai putea aștepta dulcele, atunci pentru-ce se nu fie ori-cărei fete iertat a se fericii în post. Cât!

După Tribuna Nr. 64, în lungul carnaval din estan, tóte Deitele au stat cu porțile deschise, Ȑeii au beut la ceaiuri ca smeii,^{*} dar' ce folos de porțile deschise ale Ȑeiȕelor, dacă Ȑeul Hymen, din tot carnaval, s'-a șters preste gură, și fetele de măritat au remãs, cum ȕice Sasul, Hymen^{**)}. Cât!

După cum 'mi-a spus și cocóna Sfecla, singur Tribuniștii au avut în carnavalul din estan 30 de baluri, în totatâtea salóne private, bine montate, cu bufeturi bine îngrijite, în care adeseori neci șórecii n'-au ce mâncă. Dar' ce folos

) Hymen: „cu buzele umflate.

de salónele bine-montate, — de care altcum slavă Domnului, cel din urmă barbier din Sibiiu se bucură — și ce folos de bufeturi bogate, de flămânți păpate, dacă fetele au rămas nemușcate, și-'n tot carnevalul neci un „Isaia tăn-țuește“! Câț!

Acum se punem cazul, că pe cutare Tribunist îl ajung călcăturile muștrării de conștiință, și, în recunoștința ceaiurilor beute în cutare salon bine montat, vrea se se însóre în păresimi, și se ia pe cutare boboc, sau pe cutare lebedă de nevastă, nu se póte, pentru-că în posturi nuntele sunt oprite. Câț!

Dar' — îmi póte objecta cineva — bobocii și lebedele se aștepte până la Paști, că păresimile nu dură până-'i cucul, ci numai șapte săptămâni. Așa-'i! dar', cum ȕice cocóna Sfecla, Tribuniștii, dacă ajung dulcele, le stă gândul ear' numai la ceaiuri, și-și uită de boboci și de lebede. Câț!

De aceea acolo, unde-'i vorba de a se fericí o fată, care, în tot carnevalul, a stat cu pórta înzădar deschisă, pentru-că tinerii erau ocupați cu consumarea ceaiurilor delicate: Jos cu posturile!

Mițuluc!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Creștinul adevărat, pentru mântuirea sufletului, suportă cele mai mari greutăți, fie acelea și niște săculețe pline cu galbeni!

* * *

Neci odată nu promite, ceea-ce poți împlini, ca se nu te blamezi!

* * *

Făcând un terno la lotărie, nu'ți împluta, pentru-că nu T'ai făcut mai nainte!

* * *

Înainte nevestei tale, cu care faci un trup, se n'ai neci un secret, decât pe acela, pe care nu vrei se îl comunici!

* * *

Nu'ți închide neci odată ușa de bogatul, care'ți cere
ceva, pentru-că pentru el nime nu se înterează, până-când
sărăcului tótă lumea-i dă mână de ajutor!

* * *

Dacă afli, că órecine'ți iubește nevésta, iați esemplu,
și o iubește și tu!

Anacreontica.

Câte stele sunt pe — lac
Câți chili trage un fir de mac,
Câți elefanți sunt in lună,
Câți filosofi la Tribună,
Cât caracter in Jidani
Câtă cinste la Țigani
Oh! atât de mult iubesc
Pipa cu băgău turcesc!

Pituluș Flocos

anacreonticos calicos.

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Când popa-ți va pune cununa cununiei pe cap se-ți
 dăcă: Cununăse robul lui Dumneșeu Colivescu cu r6ba
 lui Dumneșeu Sapașilopata!

* * *

Din venitele după acțiuni d'-ale „Institutului tipografic“
 din Sibiu se-ți plătești abonamântul la Tribuna, și, uitându-te
 în oglindă, se-ți cetești Calicul din față!

Doine celebre din Hațeg.

În țera Hațegului
 La birtu 'mpëratului
 Nimerit-au, tăbărit-au
 Și de nópte poposit-au
 Doi popi fórte luminați.
 Pe doi cai încălecați
 Unu-'i Ilka din Totești
 Care jóră cât clipești
 Că-'i nemeș de șapte pruni,
 Par' că face tot cărbuni;
 Nu-'i mai negru și buzat,
 Îmbulzit și deșelat
 De nu-'i țigan se-'l întrécă,
 Glăjile de spir le sacă.
 El e pe un cal pântănog
 De trei picioare olog,
 În spate-'i c'-un antireu
 Ca vestitul arhereu
 A smeriților cioroi
 Care âmblă pe la noi
 Făcând ciure și mături,
 Lopățele și linguri;
 Pe cap are o pělărie
 Și peste suman o iie
 Muiéscă — de gândești
 Că-'i Don Quixot din povești;
 Esta, uitasem se đic,
 Este greco-catolic.
 Al doilea popă cinstit
 Care aci au poposit
 Este popă ortodox

Ungur Péter cel rîios
 Carele, popind în Rîia
 Și-au păpat tótă omenia.
 Esta-'i mai prost și ca Ilka,
 Nu bagă-'n cisme holirca
 Ci o dă, o dă de a dușca
 Și se face tana — na
 Apoi se duce de a dura
 De nu cunóște prescura.
 Esta, călare pe băț
 Era fudul și sumeț
 Ca și nemeșul Audiș
 Când mergea la marcaliș.
 Amêndoi, cum se 'ntêlesc
 În acesta chip vorbesc:
 Ce đici tu sóțe Ilka,
 Noi cu care vom ținea?
 Ear' Ilka, ca mai buzat,
 Prin urmare bun de sfat,
 Đice: Fie ce va fi
 Io-'i țînè cu Szalantzi
 Că mi-a apromis o libră
 Și din palincă o litră,
 Ear' Bociat, nimic nu dă
 Deci... ce-'i vrea, aceea fă!
 — Așa? đice Ungur Péter,
 Cu părul lui cel d'-un méter,
 Bociat vrè notărășie
 Și nu dă bani nici rachie?
 Atunci țîn cu Szalantzi,
 El cred, că m'-a omení.

Și așa s'au întemplat
Precum ei au cuvântat,
Căci, colo la Bouțar,
Când alesu s'a notar

Popa Ungur cu Ilka
Făcut-au ca și Iuda
Dat-au votul pe rachie,
Amin Dómnne, slavă ție!

Motive de apărare.

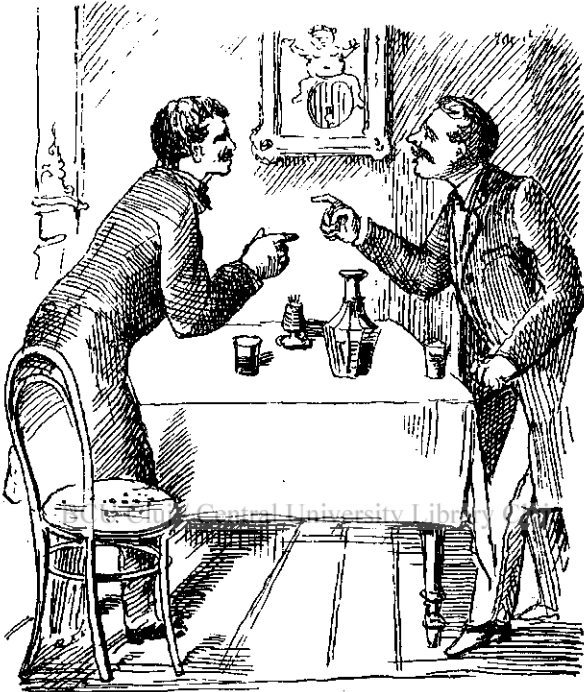
Județul: Dumnia-ta ești pârît, că ai furat din grajdul primarului Nicolae Florea doi cai!

Înculpatul: N'am furat, domnule județ!

Județul: Ba ai furat! — Dóuë mărturii au spus aici, că te-au văđut în nóptea, când s'au perdut căii, călărind în tovărășie cu vestitul hoț George Moldovan preste hotară, și ómeni cinstiți nu călăresc în tovărășie cu hoți pedepsiți de mai multe-ori pentru furat de cai!

Înculpatul: Ce port eu vina domnule județ, dacă nu'mi aflu alți tovăreși!

L'a nimerit in bubă.

Feciorul de boer: Cu'n cuvânt, eu fecior de mare boer, nu vreau se-mi fac de lucru cu dumniata feciorul unui mojiç de măcelar!

Feciorul de măcelar: Treaba dumnitale, dar' eu nu aflu mare diferență între tatăl dumnitale și tatăl meu: Tată-mio a belit vițai, până-când tatăl dumnitale a crescut vitai!

Din școla ovrească.

Învățătorul: Ce păcat au făcut frații lui Iosif, când l-au vândut?

Școlariul: Că l-au vândut prea ieftin!

D-lui A. Dobrescu preot^{gr.}-cat. în Heneg : Pardon domnule părinte, că trecând cu vederea motivata dumnitale cerere, nu ți-am dat încă satisfacțiunea cuvenită, pentru atacurile, ce ai suferit în Calicul din Septembrie, anul trecut. Eu regret din inimă atacul nemeritat. Nu te supăra deci pe mine, ci pe porcul de câne, ce m'a sedus. Eu atac fără respect și cruțare pe ori-cine, dar' nu atac pe cel mai mare inimic al meu, dacă, a priori, am convingerea, că-i fac nedreptate. Contra tuturor mișeilor însă, care, în corespondințele lor către mine, simulează adevărul, cu totă bunăvoința, nu me pot apăra.

De aceea, și cu această ocasiune, strig corespondenților mei: Scrieți adevărul, și eu cu adevărul stau, nunumai înaintea juraților din Cluj, care nu știu românește, dar' și înaintea Dracului, care știe toate limbile!

D-lui M. F. în D. : Pentru numerii 1. 2. și 3. din estan, nu era lipsă neci se plătești, neci se te scusi, că ți lipsesc mijlocele de a abona Calicul. Ajungea retrimiteria numărului 3, și nu era neci o supărare. Calendarul Calicului ți s'a espedat, și, în considerarea stării dumnitale, și în viitor, ți se va espeda cu preț scăzut.

Mai multor Domni : Nu ve temeți, că vi se vor înăcri corespondințele, dar' chiar înăcrindu-se — eu din oțăt fac șampan!

Administrațiunea Calicului.

Spre orientare!

Cerem scusa p. t. public pentru întârzierea espedării comandelor făcute în decursul lunei trecute, ce a urmat din cauza bólei.

Abonenților noștrii le espedăm „Calendarul Calicului pe anul 1888“, încât va ajunge, cu prețul redus de 26 cr. franco.

Cererile intrate la redacțiunea noastră pentru reducerea prețului de abonament s'au încuviințat.

Mai multor p. t. Domni nu le putem espeda Calicul din cauza, că nu le putem ceti adresa.

Domnii, căroră, din cauza neplătirei abonamentului restant, li s'a sistat espedarea foi încă din Decembrie anul trecut, se provocă de ultima dată la solvire, cu terminul 1 Martie a. c. După trecerea acestui termin, restanțele se vor încassa în scopuri publice, cu publicarea numelui.

Administrațiunea Calicului.